

Recensie: Interview Double Veterans

foto © Double Veterans

Recensie:

Het Belgische trio Double Veterans is een psychedelische garageband waarvan de leden hun inspiratie plukken uit de '60s en '70s psychedelica, maar evenzeer uit de hedendaagse garage-scène. De groep werd opgericht uit de restanten van The Crackups (Niels Meukens & Thomas Valkiers) samen met Lee Swinnen (Tubelight). De debuutplaat van de band kwam uit in 2015 en op 4 maart 2016 verscheen hun tweede album "Space Age Voyeurism". Concertnews.be had een gesprek met Thomas Valkiers en Lee Swinnen.

Vanwaar komt de naam Double Veterans?

Lee: Dat is een term uit de Vietnamoorlog. We dachten dat het wel cool kon zijn omdat ik op de een of andere reden onze muziek met de oorlog daar associeer. Dat was gewoon een beeld dat in mij opkwam. Het is een ranzige, seksuele term die te maken heeft met soldaten en prostituees.

Thomas: Waren we niet van plan om er een ander verhaal rond te verzinnen?

Lee: Nee, maar daar komt het echt van. Thomas vond dat in het begin maar een stomme naam. Maar toen zei ik: "Het is iets met vrouwen en poepen". Toen vond Thomas het wel cool. Maar het zijn ook mooie woorden, het spreekt tot de verbeelding. Misschien heeft het onbewust ook wel iets te maken met het feit dat zij in The Crackups zaten en ik in Tubelight.

Zijn mensen niet snel gechoqueerd als ze de uitleg rond die naam horen?

Thomas: Daarom dat we er dus een ander verhaal rond gingen verzinnen. Maar daar is het nu te laat voor! (lacht)

Lee: We deden ooit eens een interview op een Duitse radio. Dat was een linkse en vredelievende zender. Die waren nogal gechoqueerd toen ik hen de uitleg gaf. Maar ergens is dat ook wel de bedoeling. De naam moet iets meer zijn dan gewoon een naam. Daar zit ook wat geschiedenis in. Ik vind dat wel iets interessant. Dat is zoals Joy Division, dan denk ik ook spontaan aan oorlogsbeelden. Ergens geeft dat wel een kleur aan jouw muziek. Uiteindelijk blijft het maar een naam. Je geeft er de betekenis aan die je wilt.

Thomas: De naam is cool maar het is niet dat we actief achter de geschiedenis van die term staan.

Lee: We hadden nog geen drie nummers toen we al onze definitieve naam hadden. We wilden een naam zodat we dat op Facebook konden vermelden. Als ik onze muziek hoor, van die sixties garage, zie ik ook meteen van die sepia oorlogsbeelden in mijn hoofd. Ik zie al meteen Apocalypse Now beelden voor mij.

Jullie zijn alle drie wel veteranen. Lee bij Tubelight en Thomas & Niels bij The Crackups en Xink. Heeft dit een invloed gehad op het Double Veterans-verhaal?

Thomas: Ik vermoed van wel. The Crackups was vooral een punkband en Tubelight een psychedelische band. Hierdoor maken we een mengeling van psychedelische rock en punk wat garagerock tot gevolg kreeg. Dat zijn invloeden van twee verschillende bands die één worden.

Lee: Het gebeurde onbewust en ook omdat we zo'n verschillende achtergronden hebben.

Thomas: Dat is normaal. Als Lee een instrumentaal nummer schrijft dan zal dat meer vanuit zijn achtergrond bij Tubelight komen.

Lee: Dat is wel zo. Als Thomas met een punk-achtige riff afkomt dan zal ik eerder

zeggen dat we er een mooi akkoordje van moeten maken. Indien ik met iets mooi zou komen, dan zou Thomas voorstellen: "Zou het niet vet zijn als we gewoon alles kapot maken". Zo vullen we elkaar aan.

Thomas: Maar Xink invloeden zitten er niet meer in. (lacht)

Jullie zaten alle drie samen op school. Hoe zijn jullie op het idee gekomen om een garagerockband op te richten?

Thomas: Niels en ik zaten in een band, The Crackups, maar die stopte na een tijdje. We zochten een goeie frontman en hebben dat gewoon gevraagd aan Lee.

Lee: Niels zat met mij in de les voor een bepaald vak. We praatten over muziek en het bleek dat we dezelfde interesses hadden. Hij zei dan: "Je kan eens een dag afkomen naar Thomas zijn studio".

Thomas: In het begin wilden we ook een bassist bij de band. Maar toen had ik mijn gitaar in een basversterker gestoken om de lage tonen op te vangen. Dat bleek erg strak te klinken dus dan zijn we gewoon als drietal gebleven.

Lee: Dat was al van de eerste repetitie zo. We waren van plan de bas te vervangen door zo'n laag geluid. Bij de derde repetitie hadden we dan iets van "Ja, dat klinkt wel goed, daar moet geen bassist bij".

Thomas: We kregen wel aanbiedingen van bassisten op school die we wijselijk afwezen. Maar het was ook al wat te laat. We hadden al een sound waar we naartoe wilden. Daar was geen plaats meer voor nog een bassist.

Garagerock is niet echt muziek die meteen op de radio zal gespeeld worden. Streven jullie dit na of spreken jullie liever een nichepubliek aan?

Thomas: Dat was gewoon door die match tussen Tubelight en The Crackups dat het zo is gekomen. Ik zou onze muziek nu niet echt als garagerock omschrijven. Onze single "Cocktail" is wel de typische garage. De rest van de plaat is niet per se die kenmerkende garage.

Lee: We gebruiken het ook echt als parapluterm. Misschien dat er in de kern wel altijd invloeden van die garage zitten. Maar garage is dezer dagen ook een brede term geworden. We maken geen muziek voor op de radio of om gemakkelijk te zijn. We wilden gewoon muziek maken die we zelf willen horen en misten in het Belgische landschap. Vanuit dat perspectief is dat gegaan. Uiteindelijk is het de bedoeling dat je met jouw muziek mensen kan raken of iets teweeg kan brengen.

Thomas: Onze single was wel bewust "Cocktail" omdat die het meest radiovriendelijk klinkt. Op concerten worden "Beach Life" en "Cocktail" nu ook het meeste meegezongen. Je merkt het wel als dat gedraaid wordt op de radio.

Lee: We proberen ook van onze kant uit om een publiek te bereiken door onder meer onze clip op Facebook te delen en zo een hype te creëren. Onze booker en manager proberen dat dan weer via hun professionele kanalen. Zo proberen wij om ons zaad over het publiek te verspreiden.

De vorige plaat "The Brotherhood of Scary Hair and Homemade Religion" bevatte slechts acht nummers. Is de nieuwe plaat dan eigenlijk jullie eerste full-album of hoe zien jullie dat?

Thomas: De vorige plaat zat meer tussen een full-cd en een EP in. Maar we kregen dat niet op een 7inch of 10 inch dus hebben we er dan maar meteen een volwaardige plaat van gemaakt. Ik denk dat de meeste mensen dat ook zien als een echte plaat. Uiteindelijk zijn het zes of zeven volwaardige nummers en de rest is opvulling.

Lee: Ik denk dat het ook binnen de 25 minuten klokt. Maar op de één of andere manier zie ik het toch als een echte plaat. Het heeft een begin en een einde.

Thomas: Iggy Pop & The Stooges heeft ook platen van slechts acht nummers. Het is maar hoe je het zelf bekijkt. Ik denk wel dat ik persoonlijk deze plaat meer als een eerste volwaardige full-cd zie. Het zijn 12 echte nummers of nee 11.

Lee: Zelfs nu zit er nog opvulsel in! (lacht)

Thomas: We hebben met deze plaat langer in de studio gezeten en zijn ook langer aan het mixen geweest.

De eerste plaat is er zeer snel gekomen. Zijn jullie dit keer wat gepolijster te werk gegaan?

Thomas: Het grote verschil is dat de vorige plaat in één week live is opgenomen. We hebben Â het dit keer nummer per nummer opgenomen, maar sommige songs zijn ook live opgenomen. Het werd gespreid over een heel jaar.

Lee: Met deze plaat hebben we wat meer tijd genomen en ook wat meer overdubs gedaan. Bij de eerste plaat was het de bedoeling om iets heel organisch te brengen. Deze is een trapje hoger. Je moet proberen om als band ook niet telkens hetzelfde te maken zodat we toch een beetje groeien.

Wat is voor jullie het verschil tussen het debuut en de nieuwe plaat?

Lee: Ik vind deze wat gelaagder. Zo heb je dingen die pas de tweede luisterbeurt opvallen.,

Thomas: De eerste was ook meer gewoon nummers schrijven en meteen zeggen dat het een goed nummer was. We stonden er niet bij stil dat we het nog beter konden maken door enkele aanpassingen.

Lee: De eerste is punk en deze is meer psychedelica.

Thomas: Er zijn ook veel mensen die zeggen dat deze meer psychedelisch is.

Lee: Ik denk dat de luisteraar zal moeten beslissen. We proberen op onze plaat vooral om een verhaal te vertellen. Bij een verhaal horen ook enkele rustpunten en die komen niet altijd per se van mij. Soms komen Niels of Thomas eens met het idee voor een rustig nummer.

Garagerockbands staan er om bekend om weinig tijd in hun lyrics te steken. Is dat bij jullie ook zo?

Lee: Ik probeer er vooral voor te zorgen dat de teksten niet te belachelijk zijn. Op deze plaat ben ik er meer mee bezig geweest dan de vorige. Zoals bij "Beach Life" op de vorige. Het was de bedoeling van dat liedje om heel plat over te komen. Daar draait dat liedje ook om: "Drinking, smoking weed" en dat is het. Bij deze heb ik geprobeerd om dat minder simpel te doen. Maar pas op, er zitten nog altijd van die teksten in.

Thomas: "Leave Me Alone"

Lee: Ja, "Leave Me Alone" is een redelijk stoned nummer.

Thomas: Ik had wel het gevoel dat je er deze keer iets meer mee bezig bent geweest.

Lee: Ik had het gevoel dat we er allemaal meer mee bezig zijn geweest op elk gebied. Ik heb mijn teksten proberen te verbeteren. Thomas heeft wat beter gemixt. We hebben allemaal geprobeerd om een tandje bij te steken, wat niet meer dan normaal is voor een tweede plaat. Het moet altijd beter kunnen klinken.

De inspiratie komt vooral van garagerock uit de jaren '60 en '70. Welke bands zijn jullie voornaamste inspiratie?

Thomas: Ik denk dat wij echt naar sixties bands zoals The Kinks, The Seeds of Music Machine luisteren, maar ook naar recentere dingen zoals King Gizzard & The Lizard Wizard of Thee Oh Sees. We hebben ook naar heel obscure dingen geluisterd, er zitten zelfs noise momenten in op onze plaat en tegelijk ook catchy dingen. Ik denk dat zoiets een samenvloeiing is van allemaal bands die je goed vindt.

Lee: Ik denk dat we gewoon proberen om naar goeie muziek te luisteren want je neemt altijd dingen mee.

Thomas: Niels speelt bij Warhola dus die zal wat meer naar elektronische dingen luisteren. Het komt echt van overal onze invloeden. Maar als ik met een nummer afkom dan zal dat iets meer richting blues zijn of punkachtig. Terwijl Lee al sneller met vergezochte akkoorden afkomt.

Jullie muziek komt vooral live tot zijn recht. Hoe proberen jullie hier nog meer energie

bij te steken?

Lee: We streven ernaar om ons zoveel mogelijk in te leven. Ik vind dat doorslaggevend als ik naar een band ga kijken. Als ik een band zie, vind ik dat cool dat de groep in zichzelf is gekeerd en met niets anders bezig is buiten zijn muziek. Wij trachten ook om iedereen op te juttten en elkaar zo goed mogelijk te motiveren. Dat is een soort van trance waar je in geraakt. Op het podium ben ik enkel bezig met de nummers zo goed mogelijk te brengen naar de mensen. Dat kan zo hard zijn dat je er erg kan op los gaan. We pogen altijd om zo veel mogelijk kapot te maken.

Thomas: Ik denk ook dat shows meer om energie draaien dan om het precies en juist spelen.

Lee: Je wilt de mensen meekrijgen en hen de muziek laten voelen. Je moet iets laten gebeuren en de mensen proberen te betrekken in het verhaal.

Wat hopen jullie met dit album te bereiken?

Lee: Voor mij zou het al leuk zijn indien mensen het een goed album vinden. Een paar vrienden van mij hebben al gezegd dat ze het echt een goed album vinden, dat apprecieer ik. Natuurlijk hoop je altijd om een stapje verder te geraken op vlak van optredens. Maar ik krijg de meeste voldoening als mensen het album goedkeuren.

Thomas: We willen met elke plaat ons verder ontwikkelen. Gestaag naar de top is belangrijk voor ons. Je hebt ook van die bands die één jaar mega hypen maar waarvan je daarna niets meer hoort. Ik zie Double Veterans meer als een band die altijd een beetje meer kan.

Lee: We proberen om een vaste fanbase op te bouwen. Een soort brotherhood gewoon, dat is voor ons cruciaal.

Zouden jullie nog andere projecten uit de grond stampen in een ander genre omdat jullie zo'n muzikale duizendpoten zijn?

Thomas: Ik zou graag nog een disco of funkproject hebben.

Lee: Ik zou wel eens graag een crooner willen zijn.

< Niels Bruwier >